

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-167/95,

Hedwig Kuchlenz-Winter, διαζευγμένη σύζυγος πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Kehlen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Dieter Rogalla, δικηγόρο Sprochkövel, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Armin Machmer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 1, rue Roger Barthel, Bereldange,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Diego Canga Fano και Jan-Peter Hix, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, γενικό διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι, κατά παράβαση του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ, το Συμβούλιο παρέλειψε να προτείνει στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που θα παρείχαν τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να εξακολουθήσει να υπάγεται στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τον A. Saggio, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα, γερμανικής ιθαγενείας, προσλήφθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα το 1956. Το 1957 νυμφεύθηκε τον Kuchlenz, επίσης γερμανικής ιθαγενείας, και το 1958 μετατέθηκε στις Βρυξέλλες, στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας. Στο μεταξύ, ο σύζυγός της διορίστηκε υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και μετατέθηκε στο Λουξεμβούργο το 1963. Η προσφεύγουσα παραιτήθηκε τότε, μετά από επτά έτη υπηρεσίας στις Κοινότητες, και συνόδευσε τον σύζυγό της στο Λουξεμβούργο.
- 2 Από τη στιγμή της παραίτησής της από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα έπαυσε να είναι ασφαλισμένη αυτοτελώς στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων (στο εξής: κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως), εξακολουθούσε όμως να καλύπτεται λόγω του συζύγου της ο οποίος, ως μόνιμος υπάλληλος, ήταν ασφαλισμένος.

- 3 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία κατέστη τελεσίδικη την 1η Απριλίου 1994, το *cour d'appel* του Λουξεμβούργου παράγγειλε το διαζύγιο μεταξύ της προσφεύγουσας και του Kuchlenz. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, οι σύζυγοι, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του *Bürgerliches Gesetzbuch* (γερμανικού αστικού κώδικα, στο εξής: BGB) οι οποίες επιβάλλουν τον συμψηφισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε περίπτωση διαζυγίου (άρθρα 1587 επ. του BGB), συμφώνησαν να διαμοιραστούν τη σύνταξη που ο Kuchlenz λαμβάνει από την Κοινότητα. Με πράξη της 5ης Ιανουαρίου 1995 το *tribunal de paix* του Λουξεμβούργου επικύρωσε τη συμφωνία αυτή.
- 4 Κατά το άρθρο 72, παράγραφος 1β, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), η διαζευγμένη σύζυγος του υπαλλήλου μπορεί να εξακολουθήσει να καλύπτεται κατά των κινδύνων ασθενείας για μέγιστη περίοδο ενός έτους από την ημερομηνία κατά την οποία το διαζύγιο οριστικοποιήθηκε.
- 5 Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι η Kuchlenz-Winter, ως κάτοικος Λουξεμβούργου, δικαιούται της λουξεμβουργιανής κοινωνικής ασφαλίσεως. Αντιθέτως, δεδομένου ότι δεν έχει συμπληρώσει στη Γερμανία τις αναγκαίες περιόδους ασφαλίσεως, δεν δικαιούται να ασφαλιστεί στο ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως. Επίσης, δεν πληροί τις προϋποθέσεις εκουσίας ασφαλίσεως στο γερμανικό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως και, επειδή πάσχει από σοβαρή ασθένεια, τα ιδιωτικά ασφαλιστικά ταμεία κατά των κινδύνων ασθενείας αρνούνται να την ασφαλίσουν. Εν πάση περιπτώσει, η κοινωνική ασφάλιση που απολαύει στο Λουξεμβούργο υπόκειται στον όρο της κατοικίας στη χώρα αυτή. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπορεί πλέον να επιστρέψει στη Γερμανία, δεδομένου ότι εκεί δεν έχει ασφαλιστική κάλυψη, και το γεγονός ότι εγκαταλείπει το Λουξεμβούργο συνεπάγεται την απώλεια της μόνιμης υγειονομικής ασφαλίσεως που μπορεί να έχει.
- 6 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 1994, το εκκαθαριστικό γραφείο του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η ασφάλισή της από το σύστημα έληγε την 31η Μαρτίου 1995, ένα έτος μετά την ημέρα του διαζυγίου της.

7 Στις 7 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση, βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησε να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως πέραν της προθεσμίας του ενός έτους που ορίζει το άρθρο 72 του ΚΥΚ. Επειδή η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απορριπτικής αποφάσεως.

8 Με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 1995, η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση. Στις 24 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως που φέρει τον αριθμό T-66/95.

9 Με επιστολή της 8ης Μαΐου 1995, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη το άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, κάλεσε το Συμβούλιο να ζητήσει από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 152 της Συνθήκης, να προτείνει τροποποίηση του ΚΥΚ κατά τρόπο που να εμποδίζει τον αποκλεισμό από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των διαζευγμένων συζύγων που είχαν αποκτήσει ίδιο συνταξιοδοτικό δικαίωμα.

10 Η προσφεύγουσα υπέβαλε επίσης παρόμοιες αιτήσεις στο Κοινοβούλιο και στην Επιτροπή. Μετά τις αρνητικές απαντήσεις των κοινοτικών αυτών οργάνων, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγές κατά παραλείψεως οι οποίες φέρουν, αντιστοίχως, τους αριθμούς T-164/95 και T-226/95.

11 Επειδή το Συμβούλιο δεν απάντησε στην επιστολή της, η προσφεύγουσα άσκησε στις 5 Σεπτεμβρίου 1995 την παρούσα προσφυγή.

12 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1995, το Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε παρατηρήσεις επί της ενστάσεως αυτής εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη του Συμβουλίου, που στοιχειοθετείται από το ότι αυτό δεν πρότεινε στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως την κατάλληλη τροποποίηση του ΚΥΚ ώστε η προσφεύγουσα να μην αποκλεισθεί από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

14 Το Συμβούλιο, στο πλαίσιο της ενστάσεώς του περί απαραδέκτου της προσφυγής, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

15 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.

- 16 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει ενημερωθεί επαρκώς και αποφασίζει ότι παρέλκει η συνέχιση της διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 17 Προς στήριξη της ενστάσεως απαράδεκτου της προσφυγής, το Συμβούλιο επικαλείται δύο λόγους.

- 18 Ο πρώτος λόγος αντλείται από τη φύση τής προς τροποποίηση πράξεως, δηλαδή του ΚΥΚ, που λαμβάνει τη μορφή κανονισμού. Όπως προκύπτει από τη νομολογία [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Οκτωβρίου 1971, 15/71, Mackprang κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 929, της 15ης Ιανουαρίου 1974, 134/73, Holtz και Willemsen κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 1, της 28ης Μαρτίου 1979, 90/78, Granaria κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 615, διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 60/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1979, σ. 2429], όταν το μόνο νομικό εργαλείο που επιτρέπει να ικανοποιηθεί η υποβληθείσα στο Συμβούλιο αίτηση είναι ο κανονισμός, η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι ο κανονισμός δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πράξη αποδέκτης της οποίας είναι ο αιτών, κατά την έννοια του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι η τροποποίηση του ΚΥΚ, στην οποία αναφέρεται η αίτηση της προσφεύγουσας, θα ελάμβανε τη μορφή αιτήσεως προς την Επιτροπή να υποβάλει στο Συμβούλιο τις κατάλληλες προτάσεις, σύμφωνα με το άρθρο 152 της Συνθήκης. Έτσι, με την αίτησή της η προσφεύγουσα δεν επιδιώκει να της απευθύνει το Συμβούλιο πράξη, αντίθετα από ό,τι ορίζει το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης. Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

- 19 Ο δεύτερος λόγος αντλείται από την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως του Συμβουλίου στο να κάνει χρήση της ευχέρειάς του, που προβλέπει το άρθρο 152 της

Συνθήκης, να ζητήσει προτάσεις από την Επιτροπή. Η εξουσία αυτή αποκλείει το δικαίωμα των ιδιωτών να απαιτήσουν όπως το Συμβούλιο λάβει συγκεκριμένη θέση. Κατά συνέπεια, η προσφυγή η οποία αποβλέπει στην αναγνώριση παραλείψεως όταν το Συμβούλιο δεν κάνει χρήση του άρθρου 152 της Συνθήκης είναι απαράδεκτη. Επομένως, η νομολογία ως προς τις εξουσίες της Επιτροπής στον τομέα αυτόν πρέπει να διευρυνθεί προς το Συμβούλιο (διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1994, T-479/93 και T-559/93, Bernardi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1115).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί του λόγου που αντλείται από το ότι ο κανονισμός δεν είναι πράξη προβλεπόμενη στο άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης,

20. Επιβάλλεται καταρχάς να διαπιστωθεί ότι η πράξη την έκδοση της οποίας απαιτεί η προσφεύγουσα δεν θα απευθυνόταν σ' αυτήν, καθόσον με την αίτησή της επιδιώκει όπως το Συμβούλιο λάβει τα αναγκαία μέτρα για να κινήσει τη διαδικασία τροποποίησης του ΚΥΚ. Η πράξη αυτή, η οποία θα λάβει τη μορφή προσκλήσεως στην Επιτροπή προκειμένου αυτή να υποβάλει τις κατάλληλες προτάσεις, θα απευθυνθεί επομένως μόνο στο κοινοτικό αυτό όργανο και, ως εκ της φύσεώς της, δεν μπορεί να αναπτύξει αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας. Επομένως, η προσφυγή, καθόσον σκοπεύει την παράλειψη εκδόσεως μιας τέτοιας πράξεως, είναι απαράδεκτη.
21. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί εν συνεχεία ότι η ίδια η πράξη η οποία θα επέφερε στον ΚΥΚ την προτεινόμενη από την προσφεύγουσα τροποποίηση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί, ούτε λόγω της μορφής της ούτε λόγω της φύσεώς της, ως πράξη που μπορεί να έχει ως αποδέκτη ένα φυσικό πρόσωπο

κατά την έννοια του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, δεδομένου ότι πρόκειται για κανονισμό (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις *Holtz και Willemsen* κατά Συμβουλίου, σκέψη 5, και *Granaria* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής). Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η προσφυγή, καθόσον μπορεί να ερμηνευθεί ως σκοπούσα την παράλειψη εκδόσεως της πράξεως αυτής, είναι απαράδεκτη.

22. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι πολίτης μπορεί να προσάπτει σε κοινοτικό όργανο ότι παρέλειψε να εκδώσει πράξη της οποίας να μην δεν είναι αποδέκτης, πλην όμως η πράξη τον αφορά άμεσα και ατομικά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87, *Star Fruit* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, σκέψη 13, και του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-277/94, *AITEC* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-351, σκέψεις 58 επ.), η παρούσα προσφυγή και πάλι δεν θα ήταν παραδεκτή δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, ως προς την πράξη περί τροποποίησης του ΚΥΚ την έκδοση της οποίας ζητεί, βρίσκεται σε μια τέτοια κατάσταση.

23. Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου που αντλείται από την ύπαρξη ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που προβλέπει το άρθρο 152 της Συνθήκης

24. Όσον αφορά τον δεύτερο αυτό λόγο το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, ως εκ περισσοῦ, ότι η μη άσκηση της διακριτικής εξουσίας από ένα κοινοτικό όργανο, όπως είναι η κίνηση της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, δεν μπορεί να είναι αντικείμενο προσφυγής κατά παραλείψεως (διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 1990, C-371/89, *Emrich* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1555· προπαρατεθείσα απόφαση *Star Fruit* κατά Επιτροπής· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 4ης Ιουλίου 1994, T-13/94, *Century Oils Hellas* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-431, *Bernardi* κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, και της 13ης Νοεμβρίου 1995, T-126/95, *Dumez* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2863).

- 25 Εν προκειμένω, η προσφυγή αποβλέπει στην αναγνώριση της παραλείψεως του Συμβουλίου, κατά την άσκηση μιας εξουσίας η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως των κανονισμών. Το Συμβούλιο παρέλειψε να ζητήσει από την Επιτροπή προτάσεις τροποποιήσεως του ΚΥΚ. Συναφώς, ακόμη και αν η παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη νομολογία αφορά μόνο την εκ μέρους της Επιτροπής άσκηση των εξουσιών της στον τομέα ελέγχου των παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού ή της διαδικασίας περί αναγνώρισεως παραβάσεως που διέπεται από το άρθρο 169 της Συνθήκης, η ίδια *ratio decidendi* εφαρμόζεται όσον αφορά την εκ μέρους του Συμβουλίου άσκηση της εξουσίας που προβλέπει το άρθρο 152 της Συνθήκης, δεδομένου ότι το κοινοτικό αυτό όργανο διαθέτει στο πλαίσιο αυτό ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.
- 26 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο δεύτερος αυτός λόγος πρέπει επίσης να γίνει δεκτός.
- 27 Επομένως, η ένσταση του Συμβουλίου πρέπει να γίνει δεκτή και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 28 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα επιδίωκε να επιτύχει τροποποίηση του ΚΥΚ ώστε να παρατείνει τα δικαιώματα που αντλεί από αυτόν επειδή είναι διαζευγμένη σύζυγος υπαλλήλου, η διαφορά οφείλεται στη σχέση μεταξύ του υπαλλήλου και του κοινοτικού οργάνου. Επομένως, πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή που καθιερώνει το άρθρο 88 του Κανονισμού Διαδικασίας κατά την οποία στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 26 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio